

„Áldott az ő emlékü, valameddig magyar ég borul Arad fölé...”

Igy szólt hozzánk főtisztelendő Lakatos tanár úr...

...És most már több, mint húsz éve nem magyar ég borul Arad fölé...

Elrabolták tőlünk a mi szent földünket, a magyar Golgothát...

Mit szólsz hozzá Tatulia Livius? Hiszen ott zokogtál velünk és minden könnycsepped egy-egy tiltakozás volt az ellen, amit most a te néped Araddal csinált. Igaz, meghaltál harmadikos korodban, esetlen nagy testedben elvérzett a beteg tüdő. De haló porod is fel kell, hogy lázadjon fajtádnak e megfoghatatlan tette ellen.

Te tudod, Tatulia Livius, még a sírodban is tudod, hogy ez nem maradhat így. Hogy Arad a miénk s a miénk Kolozsvár, Nagyvár, Szalonta, Dicsőszentmárton, Kézdivásárhely, Udvarhely a miénk mindaz, amit tőlünk elragadtak...

A miénk volt — a miénk lesz!

Magyar ég fog borulni ismét mindnyájunk fölé!

Október 6-án.

Multak sötét éjjeléből,
Magyarok történetéből
Fölrémlik, mint gyászos álom,
Véres napnak bús emléke,
Vértanúink dicső képe:
Az aradi tizenhárom.

Minden virág elfonnyadt ott...
Szent lobogónk lehanyatlott
Az aradi büszke váron.
Puska előtt, bitó alatt
Mégis emelt fővel haladt
Halálba a tizenhárom.

Szent sírjukat oláh hordák
Elrabolták, megtiporták,
A büszke vár, most sívár rom,
Magyar szívünk mégis érzi
Örhelyét ott ma is őrzi
Az aradi tizenhárom.

Gyerekek ne feledjétek!
Szent üzenet száll felétek
Trianoni gúnyhatáron:
Száz haláltól sem kell félni,
Csak a *honért halni, élni,*
Mint a dicső tizenhárom!

Jászai Horváth Elemér.